

Sąd polubowny jest władny delegować do przesłuchania świadków jednego z pośród swych sędziów i (...) przesłuchanie może sędzia delegowany przeprowadzić w nieobecności stron i bez spisania formalnego protokołu.

Orzeczenie Sądu Najwyższego

z dnia 27 stycznia 1936 r.

C II 2123/35

Skład orzekający:

SSN M. Grabowski (przewodniczący)

SSN K. Dobrucki

SSN J. Żurawski (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie inż. Romana B. przeciwko Juljuszowi J., pozwanemu, o uchylenie wyroku sądu polubownego po rozpoznaniu skargi kasacyjnej powoda na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 lipca 1935 r. [...]: skargę kasacyjną oddalił.

Uzasadnienie:

Powód opiera skargę kasacyjną na obydwu podstawach z art. 426 k.p.c., lecz żadna z tych podstaw nie jest usprawiedliwiona.

Wykładnia przepisów art. 494 § 2 i 252 § 1 k.p.c. przyjęta przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku i streszczająca się w tem, że **Sąd polubowny jest władny delegować do przesłuchania świadków jednego z pośród swych sędziów i że przesłuchanie może sędzia delegowany przeprowadzić w nieobecności stron i bez spisania formalnego protokołu** jest trafna i Sąd Najwyższy podziela całkowicie motywy w zaskarżonym wyroku na poparcie słuszności tej wykładni przytoczone. Żądanie zatem uchylenia wyroku Sądu polubownego z 1 sierpnia 1933 r. na tej podstawie, że świadka Jana K. przesłuchał tylko jeden sędzia polubowny i, że o terminie przesłuchania stron nie zawiadomił i nie spisał formalnego protokołu przesłuchania, nie jest w przepisach art. 503 § 1 p. 2 i 3 k.p.c. uzasadnione, a to tembardziej, że na zeznaniach świadka Jana K. Sąd

polubowny swego wyroku wogóle nie oparł, i już tem samem zarzut pozbawienia powoda możliwości obrony swych praw skutkiem niepowiadomienia go o terminie przesłuchania tego świadka upada.

O ile powód w skardze kasacyjnej zarzuca, że sędzia polubowny, przesłuchujący świadka Jana K. nie wyjaśnił świadkowi, iż w takim charakterze jest przesłuchiwany, należy ten zarzut pominąć jako niedopuszczalną w przewodzie kasacyjnym nowość (art. 439 k.p.c.).

Zarzut błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania prawa materialnego nie jest zatem usprawiedliwiony (art. 426 p. 1 k.p.c.).

Podstawy kasacyjnej z p. 2 art. 426 k.p.c. powód nie wywiódł zgodnie z przepisem art. 427 k.p.c., a więc podstawa ta usuwa się z pod rozpoznania Sądu Najwyższego (art. 434 k.p.c.).

Na mocy więc art. 436 k.p.c. Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddalił.

Źródło: Zb.O. 1936 poz. 330